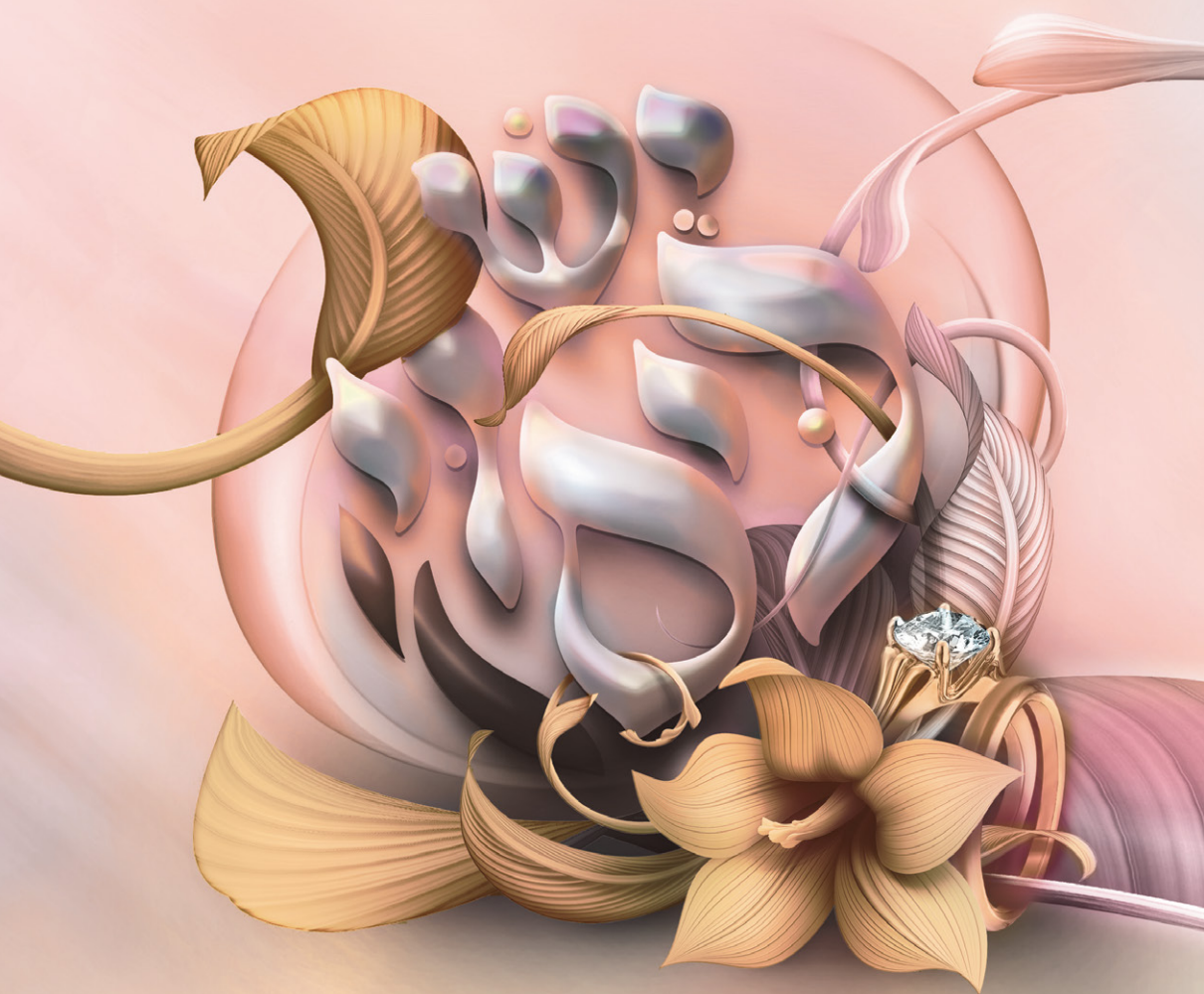

יש כיסוי • גליון 3 • מגזין חיזוק והארה
• בעידוד גדולי הדור שליט"א •

אחותי

קטנטן שחודר אל העין ומתמוסס בתוך דמעה אחת מטהרת.

הגרגר הזה, שמטריד בזווית העין, מגרד. מציק. כשהוא פולש אל תוך הצדפה, היא אינה נאבקת. אבל גם לא מבליגה או מתעלמת. בשקידה היא עוטפת אותו, שכבה אחרי שכבה, מתוך ידיעה ברורה שיש לו, לגרגר החול הזה, שליחות בשבילה. יכלה להתנגד, לכעוס על הפלישה, להיאבק. תחת זאת לוקחת את תמצית הנפש שלה, טיפות לבנבנות שמיועדות לחדירה כזו בדיוק. מטיפה את החומר הבוהק סביב הגרגר, שכבה, ועוד אחת. בשקט. בהתמדה.

ובסיומו של תהליך מדהים - נולדת פנינה. אלו הפנינים האציליות שאת פוגשת לאחרונה, כמו פרחים שנפתחים אחרי לילה ארוך של מאבק, אחרי טל של בוקר שהביא עימו ניצחון מלכותי. בואי ניקח את חוט השערה הזה, את הגרגר הפולשני הזה, נעטוף אותו במיטב התמצית שבתוכנו. בואי נעז לחוש כאב מזוקק על החדירה הזאת אל חדרי הלב, נציב שומרים מול האויב, נילחם על משכן הנשמה - הראש, המוח והלב.

הרצון הזה, הער, הבוהר, יהיה החומר שיעטוף את הגרגר ההוא. יעניק לחוט השערה הזה כיסוי מושלם. יהפוך אותו מגרגר חול, לפנינה ממטרד, לתכשיט.

כי הרי לא צריך הרבה יותר ממעט אומץ כדי לברר מה אבא רוצה מאיתנו. כיצד עטרת ראשנו תישא חן וחסד לפנינו. תגרום לו תענוג, נחת רוח. וגרגר האבק הזה - כל מה שצריך מולו הוא רק שכבה אחר שכבה של רצון, תשוקה, אהבה.

ובין אם דמעה תשטוף את העין, ובין אם תיווצר פנינה יש מאין, נמשיך ונחכה לו עדיין.

ונבוא בעדי עדיים, בכתר מלכות והלל על שפתיים. יחד, בקרוב, נעלה לירושלים.

יחד איתך, באהבה,

אחותי

אני יכולה לספר לך על שינויים מרחיקי לכת, על מעגלים שנפתחים ומתרחבים, על גלים שמכים ועל מהפכה ציבורית שכבר כאן, עם בשורה חדשה שכובשת ביופי ובאור.

אנחנו רואות אותן במרחב, מקשטות בחן כל מעגל, בכל ציבור, בכל מפגש. רואות דרכן את התמורות מנצחות את המהמורות, ומגדירות מחדש את המושג 'יופי', מרימות אותו לפסגות שלא הכרנו באופן כובש לב.

נוכל לדבר על השינויים האלו, לשחזר את הרגע ההוא שהעזנו לדבר על כך בגלוי, באומץ, בפעם הראשונה על הספה. להתפעל מכוחה של כל טיפה שנוטפת על הסלע, מכל שיח ודיבור אמיתיים, מכוחו של בירור אמיץ שחותר לאמת, ליצירת שינויים שיצבעו את העולם בצבעים יפים יותר.

השנים האחרונות לימדו אותנו, בקורס קצר ומזורז, עד כמה החיים אינם צפויים. שלווה של יום יום שמתקפלת ברגע, כמו קרטונים. בתים שנפערם, תכולתם נשפכת החוצה. שגרה שנפצעת, מתרסקת.

ובתוך כל זאת, ניסים שעוטפים. מחבקים. הגנה בלתי נתפסת, מדויקת. כי רגע באפן, חיים ברצונו. השגחה פרטית שמוכיחה יותר מכול שיש מנהיג, יש מי שמוביל את התהליכים. והיעד הוא אחד, ברור.

עכשיו, זהו הרגע שלפני הזריחה. הרגע של החושך הסמיך ביותר, המוחשי ביותר. ומה שנותר לנו הוא רק הבחירה של הרגע הזה - שאיש אינו יודע מה אורכו, ומתי יסתיים. רגע של ואווטר אני לבדי מול שרו של עשיו, וייאבק עימי עד עלות השחר. חושך שנדמה לאור. מחול שדים ולדים. אלפי נורות קסם מסנוורות. בשלו הסער הזה, השערה הזאת.

ואם בחרנו נכון, יהיה הרגע הזה לרגע של ניצחון. שקוף כמו דמעה, חמקמק כמו עפעף. שוטף את הלב בהארה ובהירות. וכמו גרגר אבק

▲ 073-383-5300

נכנסת?
מוזמנת לעלות
מעל הטבע!

▲ מעל הטבע ▲

קו תוכן מרתק, המאחד את כלל הקהילות

073-383-5300

מגזין
"יש כיסוי"
100,000
עותקים
מופץ בכל ריכוזי
הציבור החרדי

בלחיצת כפתור את לוקחת חלק ושותפות בזכות לרומם רבבות נשים בפעילות המקיפה של מעל הטבע - בקו התוכן, בגליונות "יש כיסוי" ובפעילויות נוספות והזכויות שעולות שמורות לך בזה ובבא. לתרומות הקישי 5 < 5

9
הקלטה
הודעות

8
תוכניות
עשירות

7
חזרה
להאזנה

6
רבנים
וקהילות

5
צינתוק
ותרומות

4
מיזמים
מיוחדים

3
שיתופי
מאזינות

2
סדרות
קודמות

1
שיעורים
יומיים

הכינוס ההיסטורי בזכרון עתידי להגאל

◆ כינוס הרבניות תשפ"ו ◆

הרבניות, המחוברת לשטח, הקשיבו ברתק והביעו את הכאב העצום, שכן תוצאות המלחמה ואותותיה זועקים כל פינה. נשות ישראל היקרות, ובפרט הצעירות שבהן הפכו לשביות בידי היצרנים ומעצבי אופנה גויים שמודיעים דרך הפאניות כי "זה מה שיש ומה שכולם הולכים". סוג השיער הדק והגולש, חובר לבניה שכולה שטיחות ושקיפות ובשילוב העיצוב הנועז והמחוצף - נוצרת דמות שבינה לבין האישה היהודיה הבורעת מבפנים - אין כל קשר וחבור.

בשלב זה עלתה חברה מתוכנו, היא סיפרה על העצומה המופלאה שעלתה בקו 'מעל הטבע' וחצתה קהילות ומגזרים, עצומת 'רצונך חפצתי'. עליה חתמו המוני נשים. היא הביאה את הזעקה הפנימית שעלתה מכלל התגובות "אנחנו רוצות ומתחננות לשינוי, תנו לנו גב וכה, תחזקו אותנו שאפשר גם אחרת, שאם נעשה שינוי כה מהותי לא נהיה חריגות וקיצוניות. המציאות היא זאת שנהיתה כל כך קיצונית. ללכת עם פאה במראה מיושן ומותאם לגדרי ההלכה הבסיסיים, זה קשה הרבה יותר מאשר ללכת במטפחת במראה קלאסי ומלא טעם. הרחובות גם כך מלאים בנשים ההולכות עם הבנדנות, אם נשים את הדגש על הצניעות

פיטסבורג, צאנו, קוז'מיר, קרעטשניף ירושלים, ראחמיסטריווקא, שבט הלוי, שומרי אמונים אשדוד ועוד. מקהילות רבות נוספות שלא התאפשר להן להשתתף ביקשו להתעדכן בתכנים ולשמוע רשמים.

רגעי הוד מרוממים חווינו כאשר הרבנית מבעלזא תליט"א פתחה באמירת פרקי תהילים בנעימה כובשת לב ונשמה, אליה מצטרפות הרבניות והקהל כולו, לזכות הרבי מויז'ניץ שליט"א ולישועת הכלל והפרט.

בפתח הכינוס הביאה הרבנית ג. בידרמן תליט"א סקירה מופלאה על ההתעוררות העצומה בנושא כיסוי הראש כפי שהיא חווה, כדמות המרכזית בקו 'מעל הטבע', אליו מחוברות אלפי נשים. מחזק לדעת שנשות ישראל שמקבלות מודעות למהות ולמשמעות מצוות כיסוי הראש, רוצות לעשות הכל כדי לזכות.

לאחריה עלתה הגב' ש. שחור תחי, ובשיחה עוצמתית ומטלטלת פרשה את המציאות, ביד אומן שרטטה את מהלך המלחמה של היסטורא אחרת ופמליא דיליה, שלא מפסיקים להמציא את עצמם ולחדש רעיונות עוועים שכל מטרתם להפוך את המצווה שמטרתה כיסוי ושמירה לגילוי ופריצות.

ואז זה התחיל. לאולם החלו להכנס בזו אחר זו רבניות חשובות מכלל הקהילות החסידיות, מלוות בפמליה מכובדת ונרגשות לפגוש זו את זו. עשרות רבניות, נשות גדולי האדמו"רים ובנות משפחתן, נשות חינוך ובעלות השפעה, כל קשת הקהילות החסידיות נצבו שם הכן: **אלכסנדר, אמינוב, באבוב, ביאלא בני ברק, בעלז, דארג, דושינסקי, דעעש, ויז'ניץ, ויז'ניץ בית שמש, זושטקא, זעוויהל, טשערנוביל, טשערנוביל אשדוד, לויצק, לעלוב בני ברק, מודז'יץ, מכנובאק, נדבורנא בני ברק, נדבורנא ירושלים, סאטמר, סאסוב, סלאנים, סלונים, סערט ויז'ניץ, סקולען,**

יום ראשון, כ"ב בטבת ה'תשפ"ו.

הגענו לשם כמה דקות לפני.

מלכות. זאת היתה המילה.

אולם בית ויז'ניץ לבש פנים חדשות, שולחן מלכים בצורת ח' עטוי מחלצות, וכולו אומר כבוד. אור יקרות, ערכות מרשימות ועיצוב גרפי מרהיב. לצד דוכן הנואמים ניצבה הכנרת האומנית, וצילילי נשמה מילאו את החלל. יכולנו למשש את הדופק הפועם באויר. כל מי שנכנסה ספגה את האוירה וההתרגשות. משהו גדול עומד בעז"ה לקרות כאן היום.

זכינו והרבנית מייזליש תליט"א, בתו של הרבי מויז'ניץ שליט"א, הביאה את דבריו הטהורים ואת ברכתו הנלהבת למעמד המקודש:

בשם ה'אהבת ישראל': על הפסוק לא יראה... שאור כל גבולך - שאור - לא יראה לך שער בכל גבולך - כל גבולות כיסוי הראש שיהיו בלי שום פשרה, כמו שבחמץ אין שום פשרה... לשמור את עצמנו באיפוק ובצניעות.

וה' יעזור שבזכות זו שנשות ישראל לוקחות על עצמן לשמור היטב על הגבולות, שיזכו שלא יראה בך חמץ - שלא יהיה שום חמיצות בחייהן - שום עוגמת נפש, ושיזכו לגדל את ילדיהן בקדושה ובדרך אבותינו הקדושים, אמן ואמן.

כנסיה שהיא לשם שמים ודאי תהיה זכות לדור. ה'אמרי חיים' אומר: ביציאת מצרים אומר הפסיק ארדוף, אשיג, אחלק שלל. היצר הרע רודף אחרי האשה היהודיה דווקא בדברים שקשה לה, ב'שלל' שהיא מייצגת: **שם, לשונם, לבושם.** וכשהיא תעמוד על זה - על יסודות הבית היהודי, אז תזכה ל'בטח בה... בעלה... שלל לא יחסר'. כשאשתו עומדת על אבני יסודות הבית - אז יכול בעלה להיות בטוח ורגוע. והוסיף עוד בענין כיסוי הראש

בהזדמנות זו נעתייר בתפילה עבור מרן רבי ישראל בן לאה אסתר לרפואה שלמה

נפשי בשאלתי

אני חזה לבאת לעשות שינוי. האם כדאי לכתוב שאהיה לאמרי בשלתי,
או להתחיל לנסות, להתנסות ולהתקדם לאט לאט?

הפנינו את השאלה לגב' ד. קליין - מטפלת רגשית, ששופכת אור על הלבטים:

אשה יקרה, בת היחידה של רזאן של אלמ,

אם אכן את מזדהה עם הנ"ל, כאן העבודה היא לזהות מה מפריע לך, ממה את נרתעת, מה מפחיד אותך. השלב הזה דורש תבונות פנימית אמיצה, לזקק מבין כל המניעות את המניע שעוצר אותך באופן אישי.

זיהית? חצי הדרך כבר מאחוריך. את מתקרבת למטרה. והחצי השני לפניך - לחפש דרכים לפתור את הקושי.

כמו כן, שאלת האם להתקדם לאט -

לשאלה הזו אין תשובה אחידה לכל אישה מתאים משהו אחר. יש נשים שנוח להן להתקדם צעד צעד, לקצר את הפאה, להגדיל את הכיסוי שעל הפאה, להחליף לפאה פשוטה יותר ואפילו לעבור לפאה סינטטית, רק לפוני... להחשף בהדרגה במטפחת רק בעבודה ולאט לאט להרחיב את המעגלים. ויש נשים שמעדיפות לחתוך, להסיר את הפאה לגמרי, בלי שלבי ביניים. חשבי עם עצמך למה את מסוגלת.

כמובן שצעד גדול הוא חשוב ומשמעותי, אך אם את מרגישה שזה "גדול עליך", התקדמי בקצב שלך, העיקר שתתקדמי, שלא תוותר על הרצון הקדוש, שלא תתיאשי בדרך ולא תסתפקי בבינוניות ומטה, אלא המשיכי לחתור למקסימום, המשיכי להעמיק בתוכך את ההבנה במצות כיסוי הראש.

הרצון שלך, הטהור, הגבוה, מרגש אותי מאד. בדור בו הפיתויים בכיסוי הראש מתגברים ומתעצמים מיום ליום, הרצון לעשות שינוי מעשי הוא עצמו זכות גדולה. ואת שואלת אם לחכות שתהיי לגמרי בשלה, לגמרי מסוגלת לעבור למטפחת או להתקדם אט אט...

כיוון שהשאלה מנוסחת באופן כללי וחסרים לי פרטים נוספים, אנסה לענות.

מה הכוונה בשלה לגמרי, או מכיוון אחר - מה חסר כדי להשלים את הבשלות?

אולי, מכיוון רעיוני - עדיין לא ברור לך מספיק שזה אכן המעשה הנכון. יתכן שחסרה לך בהירות, והטשטוש הזה ממשיך לבלבל אותך.

אם עדיין מנקרות בך תהיות, זה הזמן להמשיך להעמיק בטעם מצוות כיסוי הראש, לקרוא את דברי גדולי ישראל, כי לכל תהיה יש תשובה. צריך רק לרצות לפתוח את הלב לשמוע דברי אמת, ולהעמיק בתוכך את ההבנה שאכן הפאה בת זמננו, שמתיימרת להסתיר את נוי השיער ולהוסיף לאשה הנשואה על צניעותה - עושה את ההיפך הגמור.

ייתכן ורעיונית את כן בשלה לגמרי, ומה שעדיין מפריע לך אלו חסימות רגשיות שונות, כמו החשש מפני תגובות החברה, הקושי לבצע שינוי, התנגדות משפחתית, ועוד. (במחשבה שניה - בשלוחה 6<1 - שלוחת היעוץ האישי בקו מעל הטבע ישנה הרחבה על חסימות רבות, תוכלי למצוא שם תשובות לקשיים שלך).

לסיכום, הביאה שוב הרבנית בידרמן את מטרת הכינוס - שכל קהילה תפעל ותחזק ע"פ הדרכת רבניה את נושא כיסוי הראש ובמטרה להפוך את הקערה על פיה, לתת מקום של כבוד לנשים שרוצות ומשתוקקות לשנות ולהתחבר למצווה במקוריותה. לא לאפשר לשטן המשתולל, שליטה על בנות ישראל הכשרות והשואפות לבתים של קדושה ורוצות לעשות הכל כדי לזכות להשראת שכינה במחננו, וכמובן לחזק את החינוך ולמצוא דרכי פעולה בתוך הסמינרים, כדי להתחיל את השינוי מהשורש.

צלילי הסיום של הכינוס בתחנית "אני מאמין" שטפו את האולם, והרבניות הנרגשות קמו ממקומותיהן מלאות רשמים ונכונות לפעול ולעשות בכח האחדות האדירה ולהביא את הבשורה לכלל קהילות הקודש.

תקופה קצרה לאחר מכן הגיעו עדויות שהשפעת הכינוס מכה גלים ושינויים מרגשים התחילו להתרקם. רבניות חשובות יצאו בצעדים מעשיים וביוזמות שכמותן טרם היו בתוך קהילתן.

בכיסוי כלל השערות והמראה יהפוך למקובל בכל מקום ולא רק בזמני ביניים והמטפחות יהיו במראה מכובד - הדבר יפתור את הנסיון מהשורש."

מנהלת סמינר חשוב, העלתה את סוגיית חינוך בנות הסמינר למהות מצוות כיסוי הראש.

כ ש מ ב י נ י מ
ש ע י ק ר
הבעיה היא
חוסר מודעות
וחמימות לענין,
אז מחפשים את
הדרך לפתור את
הענין מתחילתו.
בלתי אפשרי
לעמוד מול פאנית
שמציגה את "פאת
המילניום" ומסבירה
שזה כשר וישר, כאשר אין
כלים וידע שמצויידים בהם
מראש ובווערים בלב.

לדבריה הצטרפה הגב' קטינא
שכבר מעבירה שיעורים
חדשניים וסדנאות מרתקות
בנושא, לכיתות י"ב ומעלה,
וברוך השם חיזקה את השקפתן
וגישתן של בנות סמינר רבות.

◆ סיפורה האמיתי של ח.ה. ◆ הפרטים שמורים במערכת

יש רגעים שאת זוכרת לעולם, חדים כמו מחט מלוכנת.

הרגע הזה של מוצאי שבת, למשל. וצלצול הטלפון ההוא.

מנדי. מנדי שלנו, ילד הפלא שכבר גדל והיה לאב צעיר - התמוטט. בשבת.

בקרעסטיר.

חברים שלו מברשים לנו את הבשורה, מספרים שכבר הטיסו אותו לווינה, שמנסים שם להציל את חייו.

שגילו לו בראש גידול אימתני, אלים. בגודל של אשכולית.

הפרטים מוטחים עליי זה אחר זה. כמו בלוקים, כמו אבני ברד ענקיות.

מנדי הצדיק, הטוב, המתמיד. מנדי, האברך עדין הנפש, יוקד תורה ויראה. מה עכשיו, מנדי? מה קרה לך? ואיך זה, איך זה שלא הרגשת כלום? שלא ידעת?

אני נזכרת שהוא התלונן לאחרונה על חולשה, אבל זהו. שלחתי לו ויטמינים, חשבתי שהוא לא אוכל מספיק, לא ישן מספיק. מתמיד שכמותו.

לא ידעתי על האשכולית המפחידה שצומחת לו בתוך הראש. לוחצת על המוח.

בערב שבת עוד דיברתי איתו מקרעסטיר. רצה

כל כך להגיע לל"ג בעומר לארץ, אבל המלחמה. הטילים. האיומים. ככה החליטה הקהילה שלהם לטוס יחד לרבי שעזילה, להתחבר משם. ככה, כשהתמוטט, היו שם שני חובשים מהקהילה שהכירו אותו, נתנו לו טיפול ראשוני. דאגו להטיס אותו לבית החולים המקומי, ומשם - לווינה. ככה ידעו מי הוא, ואת מי צריך לעדכן בחדשות המטלטלות.

וככה אנחנו, כאן בארץ. לב שדופק בחרדה, מוח שמסרב להכיל, שולח פקודת רעד לידיים.

השינה ממני והלאה, אני רק רוצה לעוף לשדה התעופה, לעלות על המטוס הראשון, לנחות בווינה. אבל הילדים שלי דואגים לי, טוענים שלא אעמוד בזה. שזה מיותר בשבילי, לנסוע כך, לפגוש בו במצב קשה כזה.

בעלי מתארגן לטיסה, מלווה בשני חתנים מסורים. הם ינחתו בווינה, ומשם יחד עם מנדי מחוסר ההכרה לארצות הברית. בינתיים עסקנים מסורים הופכים לנו את אמריקה, מחפשים לנו את המנתח הטוב ביותר. שיפתח למנדי שלנו את הראש. שיוציא את הדבר הנורא הזה שהתבטת לו שם.

אני? אשאר כאן, עם ייסורי הנפש, עם הדאגה המטריפה, עם הפחד הלופת שאולי הגרוע מכול יקרה - ואני לא אהיה שם. להיפרד. ללוות. ---

אני מנסה לכבות את המוח. להשתיק את השדים

שמשתוללים לי שם.

מחשבה אחת לא מרפה ממני. קודחת עד כאב. אני לא שואלת למה. אין למה. אנחנו אמונים על אמונה, מחוברים לבורא עולם בעבותות של אהבה נצחית. למה? כי זה הטוב ביותר בשבילנו. מה טוב בכן עליה שמתייסר בייסורי איוב? לא יודעת. לא חוקרת. עוצמת עיניים, כגמול עלי אימו. תחת כנפיו.

משהו אחד בכל זאת מטלטל אותי, דורש תשובה. ריבוננו של עולם, אבא אוהב, איך זה? איך זה שדווקא בראש???

אם זה היה חלילה בריאות, ברגל, בכבד. חלילה חלילה.

איכשהו היה לי קל יותר לקבל את זה, באמונה תמימה, לא חוקרת.

אבל בראש?

הדבר שאני מוסרת עליו נפש, מקדישה לו את חיי. את זמני. נותנת את כל ליבי ואהבתי לפרויקט חיי: לעזור לנשים מדהימות לעשות שינוי, לכסות את ראשן בצורה יהודית כל כך, מאירה, אצילית.

אני נשאבת אחורה. שידוך שמתרקם, נערה צעירה ונרגשת, ובקשה: כיסוי ראש מלא, לגמרי. הנערה היא אני, והיה לי קשה כל כך להחליט. להסכים. להיות שונה מהמשפחה, מהחברות, מהסביבה. לא כך תכננתי את חיי, את המראה הצעיר והרענן העתידי שלי, שכבר הספקתי לחלום עליו.

אבל הסכמתי. לא רציתי לשנות ממסורת המשפחה המיוחדת שנכנסתי אליה, רציתי לקיים את רצוני של הסב הגדול - הדברי חיים מצאנז. הדבר הזה בער בו, ולמען רצוני הקדוש, למען ביתנו ההולך ונבנה - נתתי מעצמי קורבן.

הקושי לא עבר ביום אחד. זה היה תהליך, ארוך, עמוק. פנימי. אחרי כמה שנים כבר הצלחתי להרגיש שזהו, אני מאחורי זה. כבר אין לי ניסיון בזה.

ואז הגיע השלב הבא. התחלתי לעזור לנשים שחולמות על שינוי - להגשים את החלום. פתחתי סלון אצלי בית. אני זו שהולכת לקנות את הבדים והאביזרים, מזמינה מארצות הברית חלקים מסוימים שאפשר להשיג רק שם. אני זו שתופרת, מתאימה, מתקנת. אני זו שמקבלת את הנשים,

מייעצת, שותפה להתלבטויות, מחזקת. מוציאה אותן מהבית שלי נסיכות. אצילות. מקרינות.

אני שותפה לשינויים, לתהליכים מדהימים. אצלי בבית קורים הדברים הכי גדולים, הכי נסתרים, הכי מרגשים ויפים. הכי מקרבים. הכול מתחיל בראש, אמר מי שאמר. שכח להוסיף שגם הגאולה. אולי לא גם, אלא בעיקר.

ומנדי גדל בבית הזה. מנדי הוא הכי ילד שלי! לא שאלתי, בקושי העזתי להעלות על השפתיים את התחושה הצורבת שלי: סטירת לחי. זו תורה וזו שכרה - דממתי, דיממתי בתוכי. למה דווקא בראש. הרגשתי שאני חייבת תשובה. תשובה אמיתית, מזוקקת. דעת תורה שתפיס את דעתי, תרגיע את רוחי. תרפא לאמונתי.

באותו מוצאי שבת נורא, זמן קצר לפני שעלה על המטוס בדרך לאוסטריה, נכנס בעלי אל הקודש פנימה, אל הרבי מאמשינוב שליט"א. השאלה בקושי יצאה מהפה, לא מעזה להגיח לאוויר העולם. ביקשתי שיודגש שזו שאלה שלי, ושלי בלבד.

ובסוף, אחרי דקה ארוכה של דומיה, של עמקות מחשבה ומתח נורא, נשמעה התשובה, מלווה ביד שדופקת על השולחן כמבקשת לתת תוקף נוסף לדברים: בעזרת ד' זה מה שיביא את הישועה. מסירות הנפש הזו למען זיכוי הרבים, היא שתוביל לישועה!

אחר כך נכנס בעלי גם לרבי מראחמסטריווקא שליט"א, ומקבל תשובה דומה. בזכות הצניעות, הוא בירך ברגש, תזכו לניסים גדולים.

התשובה מגיעה הביתה בסער. אני פורצת בבכי נורא של פורקן.

יש לנו הבטחה. הישועה כבר כאן. שנים עבדתי עליה, עמלתי בשבילה. נתתי בעבורה כוחות, שעות.

אני נותנת הבטחה מצדי: אם זה מה שיביא את הישועה, אני מבטיחה להגדיל עוד יותר את העשייה, לעשות עוד יותר ממה שעשיתי עד כה. ידענו שזה ידרוש ממני כוחות נוספים, זמן יש מאין, כספים. אבל ידענו גם שזו עשייה שבורא עולם אוהב, אלו הביזנס שלו, הדאגה שלו. אנחנו רק שליחים.

משמייים מובילים אותנו למנתח עולמי בבית החולים קולומביה שבמנהטן. התחזית שחורה:

מילים מאמא

כמה מילים מהלב

מהסלון של ג. הירש - מעצבת מטפחות

כמה לילות קדמו להחלטה האמיצה הזו, וכמה שעות של ספקות ולבטים. קשה למצוא מישהי בשלב הראשון שמסוגלת להתרומם מעל המהיגידו -

בטח מול השדר שלך, אמא.

אני מעצבת מטפחות, לא רבנית או מטפלת רגשית. ובכל זאת אני מברכת בחום כל אחת מהן, וכשאני מזהה את הקמט בין הגבות, שואלת מה אמא אומרת.

לא לכולן קל.

ולא עליהן אני באה לספר לך. אלא על האחרות, אלו שבאות בגו זקוף. מספרות שאמא עומדת לימינם. שהחמות תומכת בצעד החדש ומגבה אותו בכל דרך.

כאלו שמספרות שאמא ידעה לומר שהיא עדיין רחוקה מצעד כזה, אבל היא בהחלט מעריכה, ואולי, אולי בזכותן גם היא תמצא את האומץ להגיע לשם.

כמה כוח את נותנת, אמא!

לפעמים הייתי רוצה לפנות לך את הכיסא שלי לכמה דקות. לראות את הבת או הכלה שלך מגיעה לכאן, והגו הזקוף שלה מספר שאת לצידה, ויודעת גם לומר זאת.

אני רוצה לקרוא לך. לומר לך שאם הבת שלך הצליחה לעמוד מול האמת הפנימית שלה ולתת לה ביטוי - זו עדות לחינוך אמיתי שהצלחת להעניק לה. אם הבן שלך הוא זה שתמך בצעד הזה, כמה את יכולה להיות גאה בו ובחינוך שנתת לו!

ההחלטה האמיצה הזו היא שלך, אמא. את זו שהבאת אותה אל היום הגדול הזה.

תני לה כח להמשיך אותו הלאה - - -

מבקשת למען את המילים שלי דווקא אלייך. אם יש לך בת או כלה שבחרה לעבור לכיסוי ראש מלא, רוצה לתת לך הצצה אל הסלון שלי.

כלפי חוץ, כולן זהות. מודדות מטפחות, מבקשות דגמים נוספים, מתלבטות בין אחת לרעותה.

ובכל זאת, אני מוצאת בעיניים של כל אחת מהן ציפייה שונה.

יש שמגיעות אחרי שנים של כיסוי ראש מלא. בטוחות בעצמן ובחלק הגדול שלהן בהשראת השכינה.

אבל אני פונה דווקא אלייך. אמא של זו שיושבת מולי כל יום מחדש. היום היא כלה נרגשת בת תשע עשרה, אתמול היתה זו אמא בשנות השלושים. לפני שבוע הגיעה לקוחה שכבר מחתנת ילדים בעצמה.

זו הבת או הכלה שלך שיושבת מולי, ולא משנה באיזה גיל או שלב בחיים היא נמצאת עכשיו.

אני מזהה בעיניים את הציפייה. את הרצון לצד החשש. ההחלטה הסופית ולצידה הספקות.

מה תגיד הבוסית בעבודה. איך תסתכל עלי הגיסה הממותגת. איך אצליח להחזיק מעמד עם ההחלטה הזו.

מה יגידו. שואל מבטה של בת התשע עשרה, כמו של בת החמישים. איך אני אראה, היא שואלת. ומה -

מה אמא תגיד.

ולא רק מה תגיד. כל הטירונות שיושבות על הכיסא אצלי, ולא משנה באיזה גיל. מכירות את אמא שלהן נהדר. יודעות לזהות ניצוץ בעיניים, ולגלות רתיעה, גם אם היא מכוסה במילים

יפות.

אני מכינה את עצמי, אחרים גם הם דואגים להכין אותי. תתכונני, תהיי חזקה. הוא לא נראה כמו שאת זוכרת.

אני נכנסת.

רגעים שאין להם מילים.

אחר כך ירים אליי מנדי מבט, יצביע עליי ויאמר: מאמי, זה בזכות המטפחות שלך.

יצביע על עיניו שלו. יספר באלם על הראייה שקיבל במתנה. שוב יאמר: מאמי, זה בזכותך.

מנדי עוד עבר תקופה של טיפולים. כימותרפיה, הקרנות.

בפחד השקט, הקטן, שמתחבא מאחורי כל מה שבחזית: השיער. השיער של מנדי. שלא ייפול. שהפאות שלו ימשיכו להוסיף חן לפניו. שהזקן ימשיך להעניק לו הדר.

ידענו שזה חסר סיכוי כמעט. שהשערות לא תעמודנה מול ההקרנות החזקות, הכימותרפיה חסרת הרחמים. ועוד בראש.

בשקט, בלי דיבורים, דאגנו שייכנו לו פאות.

והפאות האלה, שעמדו לו מוכנות, ארוזות, יפהפיות. מסולסלות. תואמות בגוונים ובאורך. מנדי לא רצה אותן.

הוא התחנן, התפלל. בכה. שלא יצטרך להזדקק להן.

וגם כאן. בדבר הכאילו קטן הזה, הכאילו לא משמעותי מול הדבר הגדול באמת - ראינו חסדים מתוקים. הפאה הימנית של מנדי נשארה שלמה, מלאת הדר וחן. חצי מהפאה השמאלית גם כן נשאר כמו שהוא.

שערה לא נשרה מהזקן.

הפאות היפהפיות, שנתפרו ביד אומן והותאמו למידותיו - נשארו מיותמות. עזובות.

היום הביזנס שלנו עם הריבונו של עולם הולכים ומסתעפים. הולכים ומתרחבים. הסיפור של מנדי נעשה חלק בלתי נפרד מהסלון שלי. עם סיכות בפה, בתוך המדידות והתיקונים, מול המראה, מול נשים שעושות עם עצמן תהליך מופלא, בוחרות ביותר.

אם מנדי ישרוד - הוא לא יראה. אולי גם לא יילך. הגידול לוחץ על המוח, על העצבים שאחראיים להובלת הפקודות מהמוח אל העיניים, מהמוח אל הרגליים.

חושך בעיניים.

בעלי מתבקש לחתום על הסכמה לניתוח, על הסכמה שייתכן שהוא לא יראה. אולי לא יילך. שהוא יודע את זה מראש.

השם הטוב. כמה חסדים הרעפת עלינו עד עכשיו. איך לא ידענו להעריך מתנה ענקית כל כך. הולכים, באים, רואים, שומעים. עד שמהו אחד נתקע, קצת חריקות - והעולם מתמוטט עלינו.

בכל העולם קורעים את השמיים בשביל מנחם מנדל בן חיה. נהרות של דמעות זורמים בשבילי בתי החיים הפזורים בארצנו, תחת פרוכות בבתי כנסיות, בקולות טהורים בתלמודי התורה.

אני עצמי ממלאה ימים של דמעות בקברי צדיקים. נחלים. מעיינות. בינתיים, בחצי המערבי של הגלובוס, עובר מנדי את הניתוח. שתיים עשרה שעות של מתח נורא. חצי יממה של נשימה שנעתקת. של שפתיים שכבר יבשות, ועדיין ממלמלות.

מנדי יוצא מחדר הניתוח. דומם. עצום עיניים. חבוש.

גם כך הניתוח היה מורכב מאוד. מאוד. גם ככה הלבבות הלמו, הדופק השתולל. הנשימה התקצרה: נפגע? לא נפגע?

אחרי כמה שעות הוא מתחיל לזוז.

פוקח עיניים.

"טאטי?" הוא לוחש, מצביע.

בעלי מתעלף כמעט. מנדי מזהה אותו!

המבט של מנדי ממשיך לשייט בחדר. מבין, קולט. נעצר. "את פה?" הוא לוחש בפליאה לשיני. הכלה שלי, זו ששלחה בעל בריא לקרעסטיר, ופתאום השמיים קרסו עליה. היא הגיעה, השאירה מאחוריה בית וקטנטנים. ועכשיו... הוא מזהה! זוכר!

מאחור, מלחש הפרופסור העולמי בסערה: "אני לא מאמין! יש לכם אלוקים!"

יומיים אחרי הניתוח אני תופסת את עצמי, עולה על טיסה לארצות הברית. לא מסוגלת לחכות יותר. חייבת לראות את מנדי. לראות שהוא רואה. שהוא חי, מדבר.

בכסד

♦ רגעי הוד כמוסים מול שערי שמים פתוחים ♦
הצצה למהפכה השקטה, ימים נוראים התשפ"ו

אותו הליל - לא שט לו הירח להציץ על היקום מבין העננים.

אותו לילה, וגם למחרתו, הוא היה מכוסה. רק כוכבים הביטו מלמעלה על העולם שלבש חג ברעדה. שנה חדשה.

תשפ"ו. וכמו בכל ערב שנה, צפו הכוכבים ביהודים ממהרים לתפילות בבתי כנסת. בנשים צדקניות ששומרות על הטף, מפזמות לו בשקט קטעי פיוטים, צועדות עימו לשמוע תקיעות של שופר.

ובכל זאת, את מה שהתרחש השנה למטה - לא ציפה שום כוכב לראות מלמעלה.

לו היו נתקלים הכוכבים במודעות מטרימות, לו היו מתעדכנים בבקשות שמועברות בקווים - אולי לא היו מופתעים. אבל הם לא, ועל כן נאלצו למצמץ פעם ופעמיים כדי להיות בטוחים שהם לא טועים, ומה שנשקף אליהם מהעולם הוא אמת. מציאות.

גלים גלים, פירותיה של מהפכה שקטה וקדושה שמתחוללת מתחת לפני השטח, נצפו בערים רבות בארץ. ניתן טעימות, שללמד על הכלל יצאו:

כוכביה של רחובות, למשל, נפעמו לראות נשים הצועדות לבית מדרשו של כ"ק האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א, כשלראשון - בנדנה לבנה! לא אחת, לא שתיים. עשרות בנדנות לבנות, לצידן מטפחות קשורות היטב.

בקשה כואבת להתגייס לרפואתה של אחת מחברות הקהילה הולידה את המחזה הזה, מגובה בפסיקתו של המו"ץ שליט"א: מטפחת - ולו בנדנה - עדיפה מפאה. רבות נענו, הצטרפו. מי בקביעות, מי באופן זמני. מנצלות את הכוח להשפיע, לפעול. לגרום נחת רוח עצומה למעלה, ביום בו נזכרים כל היצורים לפניו.

כוכב אחד עוצר נשימה בשמי בית שמש, מול אחד מבתי הכנסת, שהמתפללות היקרות בו קיבלו על עצמן לבוא לתפילת החג מכוסות במטפחת.

וגם כאן, נשים כבודות שבאופן רגיל לא יוצאות כך, הגיעו להיזכר לפניו, להמליכו עליהן - כשכתר לראשן.

לא רק הירח היה מכוסה עם התקדש היום. גם בנותיו של מלך העולם, המחדש מלכותו, חשו באותו יום הרת עולם את טעמו הטוב והמרומם של הכיסוי.

התחושה באותן עזרות נשים הייתה אחרת, מאירה. קדושה שאפשר לחוש בידיים, בלב. האמירה השקטה, העדינה: לכאן באים כדי להתפלל. לא כדי להופיע במלוא ההדר, הדיוק והמושלמות. גם לא רק על הדרך, בלי לשים לב.

לכאן באים רק לשפוך שיח. כאן כולנו מרוכזות בדבר האמיתי, במהות היום. מכוסות. מכסות, מסיטות כל מה שלא קשור. כולנו דבקות. כולנו שוות, מקובלות. בפני אבינו מלכנו.

החוויה הפנימית האדירה מלווה אותן הלאה. גם כשהן חוזרות למרוץ החיים של חשוון, ולא תמיד תצאנה בבנדנה. היא תלווה אותן, תחילתה של שנה שניצבת במקום גבוה יותר, מטהר יותר, מעניקה מבט חדש ופרופורציה על המשך הדרך. מרום שמיה של בני ברק המעטירה נצפית סערה לא צפויה בעזרת הנשים החדשה והמרווחת של בית המדרש טשערנוביל. בבואן לתפילה גילו נשות הקהילה מכתב על שולחנה של כל מתפללת. המכתב נכתב בלשון עדינה ומכבדת כל כך, אבל תוכנו היה הפתעה של ממש:

עם פתיחתה של עזרת הנשים החדשה, שנבנתה במאמצים ובעמל כדי להבטיח את רווחת המתפללות ולאפשר להתפלל בצורה מיטבית ונינוחה, בשונה משנים קודמות - מבקשת הרבנית תליט"א מכל אחת מנשות הקהילה לעשות למען קדושת המקום והזמן, ולבוא ביום הכיפורים הבעל"ט לבית המדרש בכיסוי ראש אמיתי ומצניע.

הלם.

"בנדנה? איך יוצאים כך לרשות הרבים?"

"זה ממש לא מכובד! כך לבוא לבית הכנסת?"

סערת הרוחות שעורר

מכתבה של הרבנית תליט"א מתקשה לשכוח.

יש המגדילות לעשות ושולחות לשאול את הרבנית: מה אם לא נעמוד בבקשה? האם זה יצער, יפגע?

והרבנית, מנהמת ליבה החם מגיבה: "לפגוע? בי? וכי בשבילי עושים את זה? זה לכבוד הקב"ה! מה כבר ביקשנו? יום אחד בשנה, ביום הקדוש - לתת לו, כביכול, מתנה!"

האמת והברען שבמילים עושים את שלהם. הכבוד והאצילות ששודרו במכתב גרמו לקהל לבחון את הדברים במבט מחודש.

פתאום הלך הרוח משתנה. נכון, זה קשה, אבל נעשה את זה!

לא שלא היו התלבטויות. היו. והיו מי שעד הרגע האחרון נשארו בהתלבטות ובחוסר מעש. אבל

הרוב הכריע. בהחלטה מגובשת להתארגן באופן המיטבי, התמלאו מכירות הבנדנות בציבור נשות טשערנוביל, כשהבקשה זזה: בנדנה לבנה.

ביום כיפור, כשהירח כבר היה כמעט במילואו, ונוכחותו האירה את שמי העיר לעת ערב; בשעה שתפילת כל נדרי התנגנה בפיהן של רבבות יהודים בניגון המסורתי שעובר מדור דור - הייתה עזרת הנשים החדשה ברחוב כהנמן מלאה הוד קדומים.

עשרות אימהות יהודיות במראה אצילי ומאיר מילאו את הספסלים, צובטות בקנאה מתוקה את אלה שעדיין התלבטו, לא העזו. בלתי אפשרי היה להתעלם מהשלווה האופפת, מהאוויר הפנימי שהקרין החוצה. מהברק בעיניים כשעברו להתברך אצל הרבנית לאחר התפילה, ולהודות לה על המתנה שהעניקה להן.

"הרוממות המיוחדת הזו לא נתנה לי להישאר בשלי" התבטאה מישהי שהופיעה שם גם בהושענא רבא ... מטפחת. "היה טוב כל כך, נעים, מרגש... קשה לי לוותר על זה".

והייתה מי שנבצר ממנה להגיע לבני ברק. נשארה בעיר מגוריה, והשתתפה משם בחבישת המטפחת. וזו

שהודתה בהתרגשות על האומץ שקיבלה לצאת כך מהבית, אומץ שעד היום היה חסר לה כל כך. אדים.

מתוך החושך והערפל הסמיך של אלפיים שנות גלות, עולים אדים.

אדים צלולים של נחת רוח לריבונו של עולם, מצטרפים לענן גדול שמיתמר עד כיסא הכבוד. סגוריה אדירה על דור אחרון שמתוך הבלבול, הטשטוש, משתדל כל כך. מתאמץ לחתור חתירה, לפתוח פתח. הרבה יותר מחודו של מחט. אולם ייפתח לנו. אולם עצום ומואר לנשים של דור אחרון, של בית ועבודה וקניות ואבחונים. נשים שבחרו ביותר, במואר, ובזכותן - בזכותן - נזכה כבר.

להיגאל.

♦

מכתב ברכה ממרגן האדמו"ר שליט"א

הנה כידוע מצוות כיסוי הראש נתנה לאישה הנשואה כדי להוסיף בצניעותה, וכבר בשנת תשנ"ו כתבו מרגן הגר"ש הלוי ואזנר והגר"נ קרליץ זצ"ל במכתבם שרוב הפאות החדשות אינן לפי גדרי הצניעות ומאז המצב רק הולך ומחמיר.

לכן שמחנו לשמוע שנשים רבות מקבלות על עצמם לכסות את ראשן במטפחת, מה טוב ונאה דבר זה אשר גורם לשמירה עליונה עלינו ובודאי שזכותן רבה עד למאוד, ובפרט בעת הזאת שבני ישמעאל הרימו ראש ועם ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים.

לזאת אנו מצטרפים לחזק ולאמץ את נשות ישראל המתעורות לכסות את ראשן במטפחת צנועה המכסה את כל הראש כראוי, שכידוע יש בזה סגולה נפלאה לזכות לבנים צדיקים ת"ח, וכמו שאמרו חז"ל על קמחית, ובזכות זו יזכו לבני חיי ומזוני ריחי ובריות גופא וכל מילי דמיטב ולרוב נחת מבניהם, וכבר אמרו חז"ל שאין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שבדור, ויה"ר שבזכות חיזוק קדושת ישראל יחיש גאולתנו במהרה.

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

ואמנם לא אוכל למנוע מלקרוא את נשי ישראל הכשרות ציבורי כח עושי דברו אשר הודרו בדבר מצווה לכסות ראשן במטפחת כהוראתו של אותו זקן ובורק מן הדברי חיים וצללה ואקוהו אשר מן יראו וכן יעשו להדיבך באילן החיים אשר בגין כך בודאי כי זכותו הקדושה יעמוד להם להוריק שפתת הקודש לתוך ביתם בברכת שמים מעל לבי חיי מזוני וריחי לרוב נחת מיד"ח ובריות דנפלא לאורך ימים טובים אמן.

(מתוך מכתבו של האדמו"ר מצאנז שליט"א שהצטרף לבית דין צדק של צאנז בענין הווייתו כמאמר ע"ז המציג בפנינו)

האדמו"ר מצאנז

האדמו"ר מרומניץ

האדמו"ר ממשערנאביל

האדמו"ר מוויז'ניץ

האדמו"ר מברסלב

מכתב מרבתינו ראשי הישיבות שליט"א

הננו לגלות דעתנו, כי היות ובשנים האחרונות מצב הפאות הולך ומתדרדר, וכבר עוררו גדולי ההוראה שהרבה מפאות זמננו אסורות מדינא, על כן בודאי שכיסוי הראש במטפחת הוא תיקון גדול לענין זה, ויש לחזק ולעודד את המתחזקים בזה.

אל המכתב הצטרפו גדולי ראשי הישיבות שליט"א בארה"ב

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

ישראל צבי גיומאן אריה מלכאל קוטלר ירוחם אלשין דוד צבי שוסטאל ראשי ישיבת בית מדרש גבוה לייקווד

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

האדמו"ר מברסלב שליט"א
האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
האדמו"ר מרומניץ שליט"א
האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א
האדמו"ר ממשערנאביל שליט"א
האדמו"ר מראחמטטוריקא שליט"א
האדמו"ר מקרעטשניף שליט"א

◆ כינוסים לחיזוק מצוות כיסוי הראש כהלכתה ◆

בהרתאסף

בפלפול הלכתי ובקאות בין כל פוסקי הדורות הביא את הדעות השונות לגבי חבישת פאה, וסיכם בדעת תורה: "ואם כן לפי הנ"ל הגם דהמקילים יש להם על מי לסמוך, (כשאין בזה שום שאלה של פריצות, ויודעים בבירור שאין בזה שום חשש של תקרובת עבודה זרה). אבל בודאי שבעל נפש ראוי לחוש לדעת המחמירים, וכמו בשאר הלכות שהגם שיש מקום להקל על פי הדין, מכל מקום מי שהוא בעל נפש נוהג לחוש לדעת המחמירים, כשיש פוסקים מובהקים שמחמירים בזה".

את דבריו סיים בשבחים מופלגים ובגודל הזכויות העצומות לאלו שזוכות להתחזק ולהחליף מפאה למטפחת, ועל השכר הצפון להן ולדורותיהן, וחתם בברכה המרגשת: "ובודאי שזכות מצוה זו מקרב את הגאולה השלימה, ונזכה בקרוב להתגלות אורו של משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן".

ה' באדר התשפ"ו.

אל בית המדרש המרכזי בבני ברק, נהרו המוני אנשים, כשמפעם לפעם נפתחת הדלת בהדרת כבוד ועוד אחד מחשובי הרבנים מצטרף אל שולחן המזרח.

הכנה רבתית קדמה לאסיפה היסטורית זו. שרשרת כינוסים של גדולי הרבנים והפוסקים מכל העדות והחוגים נערכו בבני ברק. יחד עם הליבון ההלכתי, ביקשו לעורר ולחזק את מצוות כיסוי הראש כהלכתה. בכנס המרכזי נפל דבר: שורת הרבנים הגדולים בראשות מרן הגאון הגדול רבי יעקב מאיר שטרן שליט"א, כיבדה את המעמד בו העביר מסר עוצמתי ומהדהד. מבין דבריו הבהירים והגלויים נתן ביטוי של חשיבות לחזרה למסורת האמהות האמיתית: "להחליף למטפחת אין בזה כלל שינוי ממנהג דורות הקודמים, הרי מלפני 3000 שנה, במשך 2800 שנים אמותינו הלכו עם מטפחת, ורק לפני מאתיים שנה נכנס ענין הפאה, ונמצא שאלו שמחליפים למטפחת אין משנים ממנהג אבותיהם, אלא אדרבה, מחזירים עטרה ליושנה".

לגלות את הטעם

אני מהמהמת. מבינה שיש המשך. מחכה לו.

"הקטע הזה לא תפס אותי יותר מכל קטע אחר, אבל בהשגחה פרטית ממש אני מרפרף בספר 'גדר עולם' של החפץ חיים שמשום מה נח על השולחן שלי, ובלי לחפש משהו מוגדר, מקפצים לי כמה משפטים מההקדמה: 'הנה מבואר בדברי חכמינו ז"ל גודל האיסור של האשה שיוצאה בשוק וראשה פרוע, דהיינו ששערותיה מגולות בלי כיסוי, עד שאמרו על זה שהוא איסור מדאורייתא'.

"פתאום קלטתי שאין כאן עניין עקרוני להניח משהו על ראש האישה". המילים מרחפות בחלל המטבח הקטן שלנו. נתקעות בארונות, סוסות מהמסלול. מחפשות נתיב אחר. חז"ל לא מדברים על מצוות 'כיסוי הראש' - כפי שמקובל לקרוא לזה היום. הם עוסקים באיסור 'פריעת הראש' - ששערותיה מגולות בלי כיסוי, כפי שמסביר זאת החפץ חיים.

"אני חוזר לגמרא, ומגלה במפרשים הסבר ברור מאוד והסכמה גורפת של כל מפרשי הש"ס והקדמונים, שטעמה העיקרי של מצוות כיסוי הראש הוא המשיכה והמכשול שיש ביופי של שיער מגולה".

אני עדיין לא מבינה איך כל הסוגיה הזו קשורה אלינו.

אולי עדיין לא נותנת להבנה להיספג בי.

"אני נכנס לעומק הדברים, ונזכר פתאום שקראתי פעם בספר 'מעלות המידות' על כך שבשיעור יש עניין שגורם מכשולות חמורים. אז לא הרגשתי שהמילים האלה רלוונטיות, אבל היום זה האיר בי פתאום".

הוא מדבר על אור. על הארה. אני, כאילו מישהו כיבה לי את המוח. ניתק את המוליכים, שיבש את האלקטרודות. אל תביני, דסי. אל תביני כלום. זה לא שייך אלייך משום צומת.

"הרגשתי שנחשפת בפניי אמת שלא הכרתי עד כה. בספר 'הלבוש כהלכתו' גיליתי מקורות נוספים, שכולם מדברים באותה שפה. ה'תרומת

בין חביתות לאמבטיות הוא חוזר מהכולל. ענן קשור לו מעל ראשו, לא נעלם גם אחרי שמניח את הכובע על השולחן.

"קרה משהו?" ביד אחת אני מחזיקה את מוטי, עטוף במגבת ריחנית. ביד השנייה מוזגת חלב לכוס שמישהו דוחף לי מאחור.

"קרה משהו...?" הוא ממשש את השאלה, מחזיר אותה אליי מיותרת. "אה... לא ממש. אבל כן. נדבר על זה מאוחר יותר".

מאוחר יותר מגיע מאוחר ממש. האור הצהוב שדולק במסדרון בנאמנות לא מספר כמה זמן הוא ככה, מפיג את החושך הטרי. אני מקשקשת חביתה, קוצצת סלט במהירות שיא. בצל. עגבנייה. פלפל. מלפפון.

הוא כבר נוטל ידיים, בוצע לחמנייה אחרונה שמצאתי במקפיא.

"נו?"

"למדנו היום קטע מעניין בגמרא", מגיעות בסוף המילים. "לא שלא הכרתי אותו. אבל היום למדתי אותו לעומק בפעם הראשונה, והאמת היא ש..."

הוא עוצר. מחפש מילים באוויר הספוג באדי מרק ירקות שמבעבע על האש, צעד משמעותי לצוהרי המחר.

"לא יודע למה מעולם לא חשבתי שזה קשור אלינו. שיש מה לבדוק, לפחות", הוא ממלמל.

המלמולים שלו לוחשים לי שסערה מתקרבת. וכמה שהוא ינסה למתן את עוצמתה, להאט את המהירות - זה לא באמת יעזור.

הוא קם פתאום, פותח דלת בארון הספרים. מוציא כרך גמרא בכריכה רכה. כשהוא מתיישב, האצבע שלו כבר תחובה בעמוד הנכון: "ואיזוהי עוברת על דת יהודית?" הוא מטעים את המילים, מנגן אותן בניגון שאין כמותו. "יוצאה וראשה פרוע".

אני מהנהנת. מוכר באמת. אז מה החידוש פה, ועל מה הסער. "בהמשך מביאה הגמרא את לשון התנא דבי ישמעאל", הוא אומר, שב להקריא: "אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש".

הדשן, למשל, כותב שטעם חובת הכיסוי הוא ההרחקה הרצויה, וזו הסיבה שהטור, השולחן ערוך והרמב"ם מביאים את ההלכה של איסור פריעת הראש בשורה אחת עם הלכות הרחקה, כי גילוי השיער גורם את היפך ההרחקה".

שקט נופל למטבח. לצלחת. המילים גם כן נופלות עליי. אחת אחת. מציפות בו מיליון רגשות מעורבבים.

כאב משחק בקול שלו, עם הקלה של התרת ספק. "זה טלטל אותי כל כך. פתאום הבנתי שהמצווה היקרה הזאת היא מתנה של שמירה לנשות עם ישראל, שהיופי יהיה מוצנע, מכוסה. איך יכול להיות שהמתנה הזו איבדה פתאום את משמעותה? איך יכול להיות שהדבר שאמור לשמור, להסתיר את היופי - הפך להיות יפה יותר מהמקור?"

אני שותקת. אולי כי טון של מילים מתערבל לי בפנים, הופך לעיסת בטון כבדה, חוסמת.

אולי כי אין לי משהו לומר באמת.

האמת עומדת מולי. שקטה, יציבה. אומרת את שלה בשתיקה. היא נמצאת כאן, לבדה. בלי עזרים. בלי מערך הסברה. בלי מלל פרסומי. רק היא, ובוראה ויוצרה עומדים כאן.

ואני מולם. יודעת שזו האמת. יודעת גם שרחקה ממני הדרך, גבוה ממני היעד.

לא. מסוגלת. לשנות.

לא ביום אחד, לכל הפחות.

לא מסוגלת לדמיין אפילו. את עצמי, במשהו אחר. אבל הנה, זה מתדמין לי לבד, בלי לבקש רשות. מתערבל לי עם כל מיני מהסביבה הקרובה. והרחוקה. נשים במראה מטופח, אצילי, עם חן שמקריין.

אבל הן.

ואני.

ומה הקשר בכלל.

פלאפון

מרקד על השיש

פתאום. מנגן 'לעשות

רצונך אלוקי, חפצתי'.

שר ורוקד, שר ורוקד.

אולי ככה נראים אסירים

שיוצאים לחופשי.

מוציא אסירים בכושרות.

בכי ושירות. בכי ושירות.

רואה את עצמי במראת

העתיד הרחוק, הלא ידוע.

פוחדת להצביע על יום,

על חג. על שנה. רואה

את עצמי במראה אחר

כל כך, ורוצה לבכות.

ורוצה גם לשיר.

כי כשאת מול האמת, את מרגישה מטהרת. נקייה. קלה.

אני מנסה למשש את המילים שעברו כאן היום. שוב לספוג אל תוכי את עוצמת הגילוי שבדיוק הזה: זו מצווה שהיא מתנה. שמירה. רוצים לשמור עליי, רק כי אני הדבר הכי יקר שיש לבורא עולם. הדבר הכי יקר שיש לעם ישראל.

אישה יהודייה. אימא לילדים יהודיים צדיקים.

ואם אני מבינה את זה, מרגישה את זה, אי אפשר שלא להתפעם. להתרגש מעוצמת הערך שנותנים לי. מהמחיר היקר שכתבו עליי.

לייקר את הערך שלי, לשמור עליו. מכוסה ומוצפן. מוגן.

במשהו אמיתי.

מבקשת ממך, אבא. תן לי יד, כי קשה לי לפלס את הדרך לבד.

טעם מצוות כיסוי ראש - ע"פ ספר הלבוש כהלכתו פרק י"ז סעיף י':
"מטרת מצות כיסוי הראש היא להוסיף צניעות ושמירה לאישה הנשואה.
כלומר, להצניע ולהסתיר מעיני זרים את הגוף והיופי המתווסף לה על ידי השיער".

♦ המקורות המובאים שם: ♦ הרמב"ם אסו"ב כ"א, י"ז ♦ שולחן ערוך אה"ע כ"א - ב' ♦ מגיד משנה אסו"ב כ"א - א' ♦ תרומת הדשן סימן י' ♦ הזוהר הקדוש יוצא קמ"ח ♦ גמרא ברכות כ"ד. ♦

זאוי בשלאם, עסרת

♦ **שרשרת משפחתית שחוברת לדורות** ♦
סיפור אותנטי מהשטח בטשטוש פרטים מזהים

יודעת שלא נכון לדבר איתה על זה, לנסות לשכנע. גם ההחלטה על פאה קצרה יותר וכיסוי משמעותי יותר הייתה לא פשוטה בעבורה. פתאום זה ברור לי: בשבע השבתות הקרובות בעזרת ה', אקדיש לזכות נחמי את אמירת התהילים. שתזכה גם היא לטעום את האושר השלם הזה.

"אימא?" נחמי נכנסת למטבח. אני מסובבת את ראשי, עוזבת לרגע את הכלים שבכיר.

"קשה לי עם ההתלבטות לגבי הכיסוי והאורך שלו. חשבתי הרבה, ונראה לי שמה שמפריע לי באמת זה..."

"מה באמת?" אני אדישה, כביכול. כל כך נזהרתי לא ללחוץ על נחמי, לא לשדר את הרצון הבוער שלי. הקשבתי להתלבטויות, הנהנתי כנדרש. זהו.

"פתאום קלטתי שעד עכשיו דיברנו על הצורה של הכיסוי, על האורך שלו ביחס לפאה, וכל זה. אבל בעצם, אם אני באמת חושבת מה הקדוש ברוך הוא רוצה ממני -"

אני מורידה צלחות אחרונות של לפתן מהשולחן, שולחת עם נחמי קערה נוספת ללומדים.

זהו. אני מתיישבת אל השעה שלי. מעבירה אצבעות בתנועה רכה על ספר התהילים הישן והטוב, מדפדפת לפרק קי"ט.

לצידי מתיישבת נחמי. מסיחה אותי באחת. נחמי הכלה, המיוחדת, שזכתה להיבחר לכלה אצל משפחה גם כן מיוחדת.

השפתיים שלי ממלמלות, העיניים בפסוקים. כשאני מגיעה לאות ש', עולה בי הארה. שבע ביום היללתיך, אומר דוד המלך. שבע ביום, עולה בי מחשבה חדשה, ביום השביעי, יום השבת, אהלל את הקב"ה.

אני נשאבת לאחור. כל הקצוות כבר סגורים, מסודרים, ובכל זאת השידוך מתעכב. טרם נמזגות כוסיות לחיים. אימא של החתן ביקשה שהכלה, קרי נחמי, תלך בפאה קצרה ומכוסה יותר מהסטנדרט המקובל. נחמי התלבטה, לא היה לה קל.

בסוף היא הסכימה.

אני, שזכיתי להחליף למטפחת, כל כך הייתי רוצה בשבילה את הטוב הזה, את הרוגע, את השלווה הפנימית שכרוכה בכיסוי המושלם.

"כן?" אף מילה לא. ציפי. רק תקשיבי. תני לה לעשות את העבודה שלה.

"נראה לי שמטפחת ודאי תהיה המעשה הנכון. לא?"

בום! אף אחד לא הכין אותי לרגע הזה.

זה יכול להיות באמת? החלום המרחף שלי... קם והיה!?

משהו מתערבב לי בפנים. קורא לי לאחוז את השניות האלה בידיים. הן היסטוריות, על אף שאני ממש לא בטוחה שנחמי מודעת לזה. שהיא מבינה עד כמה גדול התפקיד שהיא משחקת כעת. כמה נצחי הוא. כמה משמעות יש לו לדורי דורות.

נחמי בוהה בי, מנסה לפענח את ההבעה שלי, אולי. ברגע הבא מחליטה להיות מעשית: "כבר הייתי אחרי החלטה. פתאום חשבתי שאני צריכה לוודא שזה גם הרצון של המחוננים.

אימא, אני מתקשרת לשוויגער. לשאול אם זה בסדר מבחינתה שאני אלך במטפחת במקום הפאה ההיא..."

אני מהנהנת. לא מצליחה להוציא מילה. פתאום אני חשה בערה בקצות האצבעות. דחף פנימי גורם לי לנגב ידיים ולפנות אל צידו השני של המקרר. לוח השנה תלוי שם, והידיים שלי מדפדפות בו. סופרות.

אני לא באמת מאמינה: שבעה שבועות! שבע ביום, היללתיך.

השבת האחרונה שבה סיימתי את התהילים הייתה השבת השביעית בסדרה.

נחמי יוצאת אלי מהחדר, מחויכת מאוזן לאוזן. "היא התרגשה מאד, אימא", הלחיים שלה סמוקות. "אמרה שמגיעה לי עוד מתנה, ושזה משמח אותה כל כך!"

"האמת?!" היא נעצרת לרגע, ניצוץ חדש בעיניה. "מצחיק לדבר על מתנות עכשיו. לא ביקשתי לעשות טובה לאף אחד. אני מאמינה שלקב"ה יש מספיק מתנות בשבילי..."

"מלכי?" אני עוברת בין החדרים. "מלכי? תעשי טובה. יש הזמנות בודדות שעוד לא נשלחו לשכנים. תעברי לחלק בתיבות הדואר."

"רגע!" אני עוצרת אותה ליד הדלת. "את ההזמנה של גוטפרב צריך לתת ביד. תדפקי אצלם, תגידי שאמא שלחה אותך והנוכחות שלהם חשובה מאד."

מירי כבר ניצבת לידי, מיומנת. "ומה אני, אמא?" "תודה. יש השלמות של חד פעמי. קחי את הרשימה וצאי לחנות. שימי לב שהצלחות הבורדו שרשומות הן צלחות לקינוח ולא למנה ראשונה, בסדר?"

מירי יוצאת. אני ניגשת אל המקרר. מוחקת בקו את 'השלמות ח'פ', מסמנת וי על ההזמנות, וי על גוטפרב.

מה עוד?

היום נותרו לי תיקונים אחרונים, קניות למקרר של הזו"צ, ומדידה אחרונה של שמלת הכלה. הפלאפון מצלצל. בטח מירי מהחנות.

זו המחונתנת.

"הו!" אני מאתרת קול נינוח, מנסה לגייס שבריר של ריכוז. "מה שלומך?"

היא לא ממשיכה עם אמירות מנומסות. "אמא של נחמי, אני מתקשרת כדי לעדכן אותך בשינוי משמעותי..."

הלב שלי נוחת ברעש על הכיסא, אני נופלת אליו יחד איתו. עוד שבועיים החתונה, ה'. בבקשה.

"האמת, נתחיל מהתחלה, יהיה ברור יותר."

אני אמורה לבקש שתתחיל מהסוף, ועכשיו. אבל המילים שלי נאבדו כולן.

"זה התחיל בטלפון של נחמי. היא כל כך שימחה אותי עם הבשורה על כיסוי הראש, כמו שאת יודעת."

היא ממתינה לתגובה. מתייאשת. "רק בלילה, בשקט, היה לי את האומץ לעמוד מול עצמי ולנסות להבין את הפרדוקס -

"אם ההחלטה של נחמי משמחת אותי כל כך,

מעגלי השלשה

"תזרקי את האבן למים" אמרה המורה אי פעם, בעת שרוח טיולית חוויתית מרחפת על פניה והאווירה פתוחה ומשחררת. אני מצליפה את האבן לאגם הכחלחל וכולן עומדות שם נפעמות. "תראינה את המעגלים שנוצרו מהאבן הקטנה".

נזכרתי באפיזודה הזאת, בעת ששמעתי את הסופרת מ. קיין, בשיח מרתק עם הגב' ש. שחור. בערב יום הכיפורים שנת התשפ"ו נערך כנס טלפוני של "טפח מעל".

"אין מעשה פרטי" - העלתה שם גב' קיין את התובנה המדהימה, ומאז, אני לא מפסיקה לזהות את עוצמתה ונכונותה בשטח. כל פעולה שאת עושה, פותחת מעגלי השפעה, לטוב ולמוטב. כל מילה, כל תגובה - לא עוברת בלי גלים ותהודה בשטח.

חוברות "יש כיסוי" שיצאו בהשקעה גדולה ובשותפות של הרבה יותר ממעשה פרטי של אישה לעצמה, פתחו מעגלי השפעה בהיקפים שיצאו מכלל כל התחזית אפשרית, ב"ה. מעבר לתגובות, לחיזוקים, לשינויים שעשו נשים בחייהן, פתחו החוברות מעגלי פעילות ענפים, שנוצרו באופן ישיר ועקיף. עוד נשים גילו שיש למי לדבר והיכן להשפיע, עוד נשים באו וביקשו ערוצים נוספים של תודעה והתחזקות. ניסינו ללכוד מעגלים כאלו, רגע לפני שהם פורצים בעוצמה ומרחיבים את עצמם למעגל הבא.

נחמי כבר בשמלת הכלה, אצילית וטהורת מבט. הדרך לאולם עוברת בשירה משותפת של המשפחה כולה. עד הנה עזרנו רחמך. ואל תשנו.

כשאני פוגשת את המחוננת, נופלות כל המחיצות.

איזה חן יש לה, לצניעות. כמה טוהר ויופי היא מביאה איתה לכל מקום שבו מבקשים אותה. אני בוכה על כתפיה, לא מצליחה להסביר את פרץ ההתרגשות שתוקף אותי בדיוק עכשיו.

שבת שבע הברכות פוגשת אותנו למחרת החתונה.

נחמי מגיעה אל האולם. אני משתוממת. נכון שהיו מדידות מול המראה, ורקדנו יחד בבית עם המראה החדש, ועדיין. האושר שעל פניה עם המסגרת האצילית הזו, הוא שילוב שלא דמיינתי.

מבעד לדמעה קטנה אני מזהה אותה מתקרבת, מתרגשת איתי, עם המחוננת, מתיישבת. אני לא גורעת עין מהשלמות המדהימה הזו.

"נחמי?" מלכי הבכורה מתקרבת אלינו. "את נראית מדהים! אפילו בחתונה לא היית זוהרת עד כדי כך!"

"בדיוק", מסכימה איתה כלתי הבכורה. "אני מתחילה לקנא בך..." מתחילה לקנא בך...

כיסוי הראש שלי, שהביא להחלטה האמיצה של נחמי, שהביאה לשינוי אצל חמותה, וממשיך להביא הלאה את הבשורה השמימית הזו.

כולן פותחות סידורים לקבלת שבת.

בואי בשלום. שקט בעזרת הנשים, המילים לא צריכות ביטוי חיצוני, טסות בלחש, מלאות רגש.

בואי בשלום עטרת בעלה.

נחמי מגניבה אלי מבט, לרגע נפגשות עינינו, מבזיקות אושר יהודי, שלם.

בואי כלה. בואי כלה.

משמע שאני מבינה שזהו המעשה הנכון. אז איפה אני בסיפור הזה?

"את מבינה?" היא שואלת וממשיכה מיד, הבינה שאין טעם לצפות לתגובה. "לא באותו לילה, נכון. אבל אחרי ימים ארוכים של התלבטות הבנתי שאני הולכת לקבל גם על עצמי את הזכות הזו".

"אה?" זו ההברה היחידה שנפלטה לי, מתקשה להאמין.

"הודעתי לילדים שיש לנו בשורה טובה ועליה נספר להם בשבת. הכנתי שבת מושקעת, הושבתי את הילדים ל'עונג שבת' אחרי הסעודה, ובמילים פשוטות סיפרתי להם על נחמי שלימדה אותי לבחור נכון.

"זו החלטה שיש רבות שמגיעות אליה בשעה של מצוקה. בזמן שהן מחכות נואשות לישועה ומבקשות להרעיד את השמים.

"אני מבקשת להגיע אליה בלי שריבונו של עולם יצטרך לטלטל אותי. דווקא עכשיו, מתוך ההודיה לה, זה בדיוק הזמן שבו אני מבקשת לעשות את השינוי ממקום שמח, מודה, ומבקש להכיר טובה - - -"

שתיקה מאכלסת את הקו. ההתרגשות של שתינו לא צריכה מילים.

"את איתי, ציפי?"

"איתך?" אני מוצאת סוף סוף את מילותי העלומות. "הכי איתך בעולם, את כבר יודעת..."

על המקרר רשימה ארוכה, ורבות השורות המבקשות להתעטר בקו חוצה. מלכי חזרה עם הזמנה חסרת נמען, ומירי מתקשרת מהחנות.

ובתוך הבליל הזה אני מוצאת שניה להישען על קיר המטבח מול פיסת שמים, ללחוש תודה. לדעת שהמזמורים שלי סגרו צלע שלישית במעגל הטהור הזה - - -

כמו חלום קסום, מתוק, עוברים עלינו הימים הבאים. התארגנויות אחרונות. שבת אופרוף. ערב החתונה.

כינוסי נשים טפח מעל

אולם משואות בבני ברק היה מלא מפה לפה. הקהל גלש מגושי הכסאות המדורגים לבמה ולמעברים והמקום צר מלהכיל. המארגנות המסורות והבלתי נלאות לא נותרו חסרות אונים ובסיעתא דשמיא שאפייה את כל המיזם הכביר הזה, הצליחו לארגן מעגל סגור באולם בית כנסת סמוך לעוד נשים רבות שצבאו על הפתח. הבמה המעוצבת ביד אומן והתאורה המקצועית, רק האדירו את האור הגדול שמילא את הלבבות. ברגע שעלתה הגב' שולמית שחור לבמה, נשאבו כולן לעולם אחר, שכולו אמת, אהבה, וחיבור עמוק.

פנינו לגב' ש. שחור ורצינו להבין: מה היה שם? איך זה יתכן? הרחובות הרי מלאים במודעות ובהזמנות לאירועים כאלו ואחרים. ואם לא די בכך - נושא כיסוי הראש וביחוד כשמעלים בגאון על השולחן גם את האופציה של "מטפחת", לא מקבל בדרך כלל יחס ראוי ונלבב. איך זה קורה שפעם אחר פעם, ברוך השם, אולמות כנסי "טפח מעל" מלאים וגדושים עד אפס מקום, וקהל המשתתפות הן נשים מכל קשת הקהילות של הציבור החרדי?

"השינוי מגיע מלמטה", אומרת הגב' שחור "זה מתחיל באישה אחת, נורמלית ומאוזנת, שמרגישה ש'זה לא זה'. לא יתכן שהייצור המושך והמדהים הזה, שמתיימר להיקרא בשם הישן והמקובל "פאה", יענה על גדר מצוות כיסוי הראש. האמת הפנימית הזו, לא מניחה. בניגוד למסרים שהתרגלנו לשמוע, ברוב המקרים נקודת המהפכה לא מתחילה בלחץ ודחק של מחלה קשה, חלילה, או אסון כבד. גם אם אלו מהווים לפעמים טריגר, מה שצף ועולה על פני השטח אלו המילים "מנחת אהבה". נשים יקרות ומחוברות, מאמצע ומרכז הציבור הרגיל והסטנדרטי, רוצות לעשות את

רצון אבא בלי זיופים ומילים מכובסות. הכנסים של "טפח מעל" נותנים גב וגיבוי לכל אלפי הנשים האלו, המשתתפות בפועל או במעגלי ההשפעה המתמשכים. פתאום האמת הנסתרת הזו צפה ועולה ומקבל במה ראוייה ומוארת. על הבמה עולות נשים מתוך תוכנו, המביאות גישה מאוזנת ומכובדת, שמאפשרת לכל אחת להיות חלק, להצטרף מהמקום שלה ולהרגיש בנוח.

האם יש שינויים שניכרים בשטח?

"השינוי הראשון הוא בעצם הכינוס. דווקא בגלל הקו המחובר והיוצא מתוך השטח הנורמלי והלא-קיצוני, יש מקום לכל דורשת אמת לחוש שהיא חלק מכך עצום ותנועה חברתית נורמלית שהולכת ומתעצמת. מעבר לכך, יש השפעה כללית על הקהל כולו, התודעה הציבורית מתעצבת מחדש והחריץ הקטן שמערער על התופעה שהשתלטה עלינו בלי משים, הולך ומתרחב. המרגש הוא, שהכינוסים הללו זוכים להכרה רבנית ציבורית גורפת, עיריות שנותנות חסות, גדולים ורבנים מוכרים מאד שמשתתפים בכינוס, דמויות פופולריות ומקובלות שעומדות על הבמה ומדברות בשפה המעודנת והרגועה - כל אלו מהווים לא רק שינוי, כי אם מהפכה.

ואי אפשר להתעלם מההדים הזורמים מהשטח, בכל כנס מחדש, עולות נשים שבעקבות כנס קודם או פעילות אחרת של ההתארגנות האדירה הזו, עשו שינוי מעשי. כמובן, שיותר מאלו שמוכנות לספר על השינוי המדהים שעשו, יש את אלו שמשתתפות באנונימיות או שדרישות השלום מהן מגיעות דרך גורמים עקיפים. מה שברור שהשינוי כבר כאן, האמת הנעדרת החלה לעלות על הבמה והתחושה המשותפת לכולן - שהגאולה קרובה מתמיד..."

קבוצות לימוד למדני לעשורה

לחזק את היסודות, לחזק את הבת קול הפנימית של כל אחת - לעשות רצוןך..."

וואו, חני, זה נשמע גדול. יש כבר שינויים דרמטיים שנעשו בזכות הקבוצה?

"אז זהו, שהמטרה היא לא רק השינוי הסופי, אנחנו בתהליך! יש כאן כבר ניצנים של מחשבות טהורות, רצון שמזדקק, מעשים קטנים שמאירים כל כך, כמו רבקה - אחת המשתתפות שמכסה את ראשה בפאה, אך משתדלת ללכת בכל עת עם ה'בנדנה', והקבוצה נתנה לה את הכוח לעשות זאת גם במקום בו הרגישה פחות בנוח, כי כשיש רצון חזק - בסופו של דבר, אנו מרגישות שמוליכים אותנו. אנו פתחנו פתח כפתחו של מחס - רצינו להתחזק גם אם אין עדיין את הכח או הדרך, וכבר אפשר לחוש שנפתח לנו הכיוון לפתח של אולם - משערי גן עדן."

אני תפילה שהקב"ה שרואה את הרצון יוביל אותנו למקום הכי שלם ואמיתי, בשמחה פנימית ועמוקה. ממש לפני שבוע שמענו משרי - אחת המשתתפות שזכתה לעבור למטפחת, מתוך אושר, שמחה וחיבור אמיתי.

אנו מקדישות את ההתכנסות לשם שמים לרפואתה השלמה של האשה הצעירה הזקוקה לרחמי שמים מרובים מלכה בת ברכה רחל לאה לרפו"ש במהרה.

למרות שלא פתחנו את הקבוצה בשביל ישועות - אחת מהקבוצה שיתפה שיש לה גישה בשידוכים, וחברה אחרת העבירה את השם לקרובת משפחתה שזכתה להביא את השידוך לידי גמר, בזכות ההתכנסות. הרגשנו סיעתא דשמיא וכמו איתות משמים שמעשינו רצויים."

חני, אני נרגשת לשמוע, ושמחה לספר לכל מי שמתעניינת שבס"ד נפתח רישום לקבוצות חדשות ברחבי הארץ בקו מעל הטבע: 073-383-5300, השאירי הודעה בשלוחה 94.

בבני ברק נפתחה קבוצת נשים שמחפשות להתחזק בנושא כיסוי הראש, בהנחיית הרבנית מזוטשקא תליט"א - אשת חינוך ידועה.

פניתי לחני, אחת המשתתפות, וביקשתי ממנה לשתף: מה איגר אתכן?

"זאת שאלה טובה", חני צוחקת, "כי אין בינינו שום מכנה משותף, לא בגיל, יש איתנו אמהות צעירות, אמהות שמחתנות ואפילו סבתא... לא בעיסוק, ולאף אחת גם אין זמן - יש נשים עם תינוקות בני שבועות מספר, שדכניות, מורות חשובות וגם פסיכולוגיות... רובינו באות מקהילות שונות - כל אחת מייצגת פלח אחר קדוש מעם ישראל היקר..."

הופתעתי לפגוש נשים עם עומק שהמכנה המשותף הוא - פשוט, הרצון לתת ביטוי לשאיפה, לשמר אותה, להעמיק אותה וכמו שהרבנית המיוחדת אומרת בשם הזהר הקדוש שעצם ההתאספות למטרה רוחנית, יש לה כזה כח שהקב"ה בעצמו אומר "גם יחד" גם אני חלקי עמכם... וזה המרגש!"

אז מה אתן לומדות שם, הלכה? מוסר?

"לא הלכות. כן התחלנו ללכת, מסע אל תוך הנפש, לגלות עומקים, להבין מהו רצון בכלל, מה הכוח שלו, איך מזהים חסמים ופחדים, אנו לומדות התבוננות, כי בעצם מי מאיתנו אינה רוצה להתחזק?! ומה ומי מעכב - שאור שבעיסה..."

בהנחיית הרבנית החשובה אנו לומדות לזהות את ה'שאור' הפנימי שלנו, הבלגן, הקליפות, המחיצות, שבעומס היום יום לא נותנים לנשמה שלנו לדבר, בתחושה שבה כולן סופרות את הימים עד המפגש הבא כי זה פשוט מקום שהנשמה מדברת!

ותאמיני לי, כל שיעור אני יוצאת מועצמת ומחוזקת בנושא הזה ולא רק, החיבור למקום הפנימי פוגש אותנו מול הילדים, מול הסביבה, מול הקב"ה והכי - מול עצמנו... וכאן אנו זוכות

בני ברק אלול תשפ"ו
1123 נשים

בית שמש סיון תשפ"ו
521 נשים

מודיעין עילית כסלו תשפ"ו
942 נשים

ירושלים סיון תשפ"ה
616 נשים

בני ברק שבט תשפ"ה
1073 נשים

נעלה ברצון

"העצומה המרגשת לנשות עם עולם כבר כאן. תמיד רציתי - עכשיו את יכולה". במילים הללו נחשפו עשרות אלפי נשים, בימים של בלבול ורצון לפעול, ליוזמה האדירה וחוצה מגזרים. "מלחמת 12 הימים" שהסתיימה באחת ובאופן ניסי, הלמה בלבבות. הנזקים והאסונות הבלתי נתפסים, הפחד מפני הבלתי צפוי ומיטוט כל היציב והשגרת - גרמו להתעוררות רבתית. הגרפים בקו "מעל הטבע" טיפסו וסיפרו בשקט את סיפורן של אלפי נשים שמבינות איפה נמצאת התשובה, ומהו החיזוק שיביא בכנפיו שמירה והשגחה פרטית של השראת שכינה. פעילות הקו חיפשו את הדרך לתת ביטוי לרצון האדיר הזה, שהתגלה להן בשקט ובסתר. וכך פרצה העצומה לתודעת הקהל, עצומה ייחודית שכמותה לא היתה - לחתום לאבא שבשמים ולהצהיר ש"אני רוצה". זה הכל. אולי לא יכולה בכלל, אולי לא כרגע, אולי חסומה מבפנים ואולי מבחוץ. אבל אף אחד לא מפריע לי להדהד את האמת ולגלות לעצמי, לאבא ולכולם - בלי הזדהות אישית, שיש בי רצון חם כזה לעשות שינוי מהותי, לחזור לכיסוי ראש הולם שעונה על גדרי ההלכה בלי חששות ומלחמות מיותרות. אני מוכנה להביע את התחושה הפנימית הנסתר שזה מה שאני מאמינה וחושבת. האמת לא נמצאת בפאה אופנתית ועדכנית בת ימינו, למרות שאני חובשת אותה כמו כולן. זהו, אמרתי את זה ואפילו הוספתי משפט הזדהות, סיפרתי מאיזו קהילה אני באה וכשהרגשתי שאני מסוגלת, שיתפתי מה מונע ממני להגשים את הרצון. ההתרגשות בין מפעילות המיזם היתה עצומה. מי פילל ומילל שכך יחתמו המוני נשים ויעמדו מול האמת הזו בנחישות פנימית? מתנדבות חמות החלו לתמלל את המוני ההודעות מתוך מטרה להבין מהו הלך הרוח הציבורי ומהן הנקודות הדורשות התייחסות ופעולה.

העצומה הביאה בעקבותיה פעולות עצומות והתארגנויות חסרות תקדים. הצורך שעלה בגיבוי מלמעלה של

אדמו"רים, רבנים, רבניות ונשים בעלות השפעה - הביאו לכינוסי הרבנים והרבניות, המסוקרים בהרחבה בפתיחת החוברת. הבקשה לקבל עוד מידע וחיזוק - העצים את פעילויות התוכן, כנסים טלפוניים ועוד. אך מעל הכל, התפתחה יוזמה מתבקשת. "קשה לי לעשות את השינוי לבד, אם היו איתי עוד כמה נשים מתוך הקהילה שלי, שקרובות אלי ורוצות גם הן לעשות את הצעד הזה, הייתי מצטרפת". וכאן קלטו הפעילות דבר מדהים: הן מחזיקות ביד את המפתח והפתרון. אם הן כבר אווזות באישה השבעים או המאה מאותה קהילה, שאומרת אותו דבר, מה יותר פשוט מלחבר אותן יחד ולהוכיח להן שהשותפות כבר כאן? וזה מדהים! מתוך קו "מעל הטבע" נפתחו שלוחות סגורות בקוד לפי קהילה - **"מעגלי נעלה ברצון"**. כל אישה מתוך הקהילה שהשאירה הודעה, קיבלה הודעה אישית עם פרטי ההתחברות. בתוך המעגל הן יכולות להעלות בחופשיות את רצונן ואת דרכי הפעולה האפשרויות עבורן. מתוך תחושת אחריות, לקחו מארגנות היוזמה לכל קהילה מנחה מתוכה, שמחוברת לשטח מחד ולרבני הקהילה ומתווי דרכה, מאידך.

גם בימים אלו מצטרפות נשים רבות לעצומה, מספרות לאיזו קהילה הן משתייכות, כשמפעם לפעם, עם התאספות כמות מתאימה של נשים, נפתח מעגל סגור נוסף של "נעלה ברצון". עד כה ברוך השם נפתחו המעגלים בקהילות בעלזא, ויז'ניץ, צאנז וסערט ויז'ניץ, בתקופה זו מתגבשת קבוצה לציבור הליטאי ועוד היד נטויה. הפעילות השוקקת והחמה וההצלחה הסוחפת של הקבוצות, ב"ה, מוסיפים עוד ועוד משתתפות למעגלים, כשחלקן כבר נפגשו ביניהן בפועל ממש.

אין ספק שיוזמה זו היוותה את "כיפת הברזל" האמיתית שהגנה על עמ"י בימים הטרופים שפסקו, והיא זו שתמשיך להגן ולהביא להשראת השכינה ולבניית בית המקדש, שנוכה בעז"ה לעלות ולהקריב קורבנות אמת, ולא רק להישאר ברצון...

◆ ציטוטים מתוך העצומה: ◆

איזה רעיון מיוחד! להביע את הרצון. לראות כמה אנחנו כולנו מפחדים מהצל של עצמינו...

◆ ◆ ◆

הלוואי שאהיה חלק מכל השרשרת, שרשרת הפנינים המיוחדת הזו.

◆ ◆ ◆

אני שמחה מאד לשמוע שיש כל כך הרבה נשים ששותפות לחלום שמקנן גם בתוכי.

◆ ◆ ◆

יש לי מטפחת בבית אבל לצאת החוצה קשה לי... אולי תתנו לי כח. תתפללו עלי...

◆ ◆ ◆

בבקשה תביאו את העצומה הזו לגדולי ישראל!

שיראו את הרצון שלנו.

◆ ◆ ◆

רציתי לשתף בחלום בהקיץ שהיה לי כשנשמעו כאן הטילים והאזעקות - - - דמינתי לי איך הטיל נופל על הפאה שלי, כל המסביב נשאר בשלמות ורק הפאה נאכלת, ואז היה לי תירוץ מושלם להגיע לשמחות בלעדיה...

◆ ◆ ◆

מצטרפת לקריאה של כולן,

אולי עם כמה ביחד הייתי עושה את זה...

◆ ◆ ◆

חולמת על שינוי למטפחת, מאד,

אם זה היה תלוי בי כבר הייתי עושה את זה.

◆ ◆ ◆

גם לי יש רצון ללכת במטפחת

ואני עושה כל פעם צעד קטן לכיוון...

◆ ◆ ◆

אני לגמרי אתכם, הלוואי הלוואי הלוואי.

זה הצעד המעשי הראשון שאני עושה עם הרצון!

◆ ◆ ◆

מאד קשה לי אבל אני מתפללת לזכות...

◆ ◆ ◆

אני משתוקקת משתוקקת אבל זה לא נראה מעשי בשבילי...

◆ ◆ ◆

חלום חיי לעבור למטפחת אבל אין לי את האומץ...

◆ ◆ ◆

הייתי עוסקת בתחום הפאות, אבל אני כבר יודעת שלא אחזור לזה...

◆ ◆ ◆

שנים אני מצפה לעצומה בדיוק כזו!

◆ ◆ ◆

רוצה מאד מאד מאד מאד לעשות את השינוי, הלוואי הלוואי הלוואי!!!

◆ ◆ ◆

אולי בזכות העצומה - מקווה לזכות בַּזְכוּת העצומה!

◆ ◆ ◆

אני רוצה כל כך לעשות את השינוי אבל הבנות שלי לא נותנות לי כי זה לא מקובל...

◆ ◆ ◆

אני חושבת ובטוחה שמטפחת היא הכיסוי הכי נכון, הכי אמיתי, הכי מהודר לאישה, ומרגישה שזה גם הכי יפה ואצילי...

◆ ◆ ◆

מתחננת לריבונו של עולם שיתן לנו כח ואולי אתן תהיו השליחות לתת לנו אותו...

◆ ◆ ◆

אני עדיין לא נשואה אבל מאד מתפללת שאזכה...

פניות הגיעו מכל רחבי הארץ:

אשדוד | בית שמש | ביתר עילית | בני ברק | חיפה | ירושלים | מודיעין עילית | נוף הגליל | נתיבות | נתניה | ערד | ועוד

באבוב | בויאן | ביאלא | בעלזא | גור | ויז'ניץ | ויז'ניץ מאנסי | ירושלים | ליטאים | מכונקא | סאטמר | סטריקוב סלונים | סלונים | סערט ויז'ניץ | עדות המזרח | ערלוי | קהילת בני תורה | קוידניוב | רחמסטריוקא | ועוד

הצטרפי גם את בקו מעל הטבע 0733-83-5-300 בשלוחה 91

צייני את הקהילה אליה את משתייכת, ובעז"ה עם פתיחת המעגל של הקהילה שלך תקבלי גם את הודעה אישית לטלפון, עם מספר השלוחה וקוד כניסה.

בס"ד

התאמה אישית בול בשבילך.

זה לא עניין של קשירה, וזה לא דגם של מטפחת.
זו ההתאמה.

כל בסיס נבנה באופן אישי, לפי מבנה הפנים שלך,
כדי שהמטפחת תשב במדויק, באופן שהכי יחמיא לך.

כשההתאמה מדויקת, המטפחת יושבת בול עלייך.

GITTY HIRSCH
משי אישי. קשירה לסעמך

גיטי הירש
050.416.1677

לתיאום פגישה אישית
053.4177.011

כלות לימוד
כל סוגי הקשירות

אירועים קשירות
מטפחות לשמחות

מכירה
מטפחות משי

תפירה וקשירה
לפי טעם אישי

בסיסים לפי
דרישת הלקוחה

ת ה י י ל י י ד י . ת מ י ד

Tea time at Dassy Faktrovitch

פגישה טי טיים מפנקת
עכשיו בסטודיו

נעצב בפיצוח חום תמהיל מדויק
לבסיס המטפחת שלך.
שיעניק גפח וגזרה ברורה
למראה טרגדי ומעוצב תמיד.

טי טיים. פגישה אחת.
לידי תמיד.

DASSY FACKTOROVITCH
סלון בוטיק למטפחות

שינוי טרגד
עד 4 חודשים
ללא עלות

כלות . מחותנות . התאמה אישית מדויקת
אביזרים גלויים ומטפחות משי
ראדזימן 4 (בחניה) בני ברק . 053.314.1606

TOP COVERING
SCARVES & ACCESSORIES BY HIRSH

סטייל שמתאים לך. שירות שמבין אותך

TOP COVERING

Your Style. Our Expertise

מבחר מיוחד • התאמה מקצועית • שירות אישי

גוש 80 ירושלים
052-7128040
בתיאום מראש

דאבי מאשקאוויטש
מטפחות | בסיסים | בנדנות | אקססורیز

האזר הגיע לצפון.

הזכרפי
לך את אנטלס
האקזוחות המרובות

תלמידת המאסטרית
ג. הירש
מבי"ש

חצצות סוקות
קצור הצפון

מ. ברנדווין פותחת בפניך
מגוון של אפשרויות עדכניות ומחמיאות:

מטפחות משי בבניה אישית,
מדוייקות ומותאמות לתווי הפנים שלך.

יחד ניל אתנצאוו מושלמת -
והמטפחות תהפוך אתכבסי ייחודי ומחמיאן,
קציוק אפי הסעס נלק.

מחירים נוחים

בניית בסיסים | מכירת מטפחות | אפשרות למטפחת תפורה

לקביעת תור להתאמה וייעוץ, התקשרי:
054-8518298 מ. ברנדווין

משנבח
זה היופי שברך.

בס"ד

למראה שיהלום אותך בדיוק

איטי יעקובוביץ, בוגרת גיטי הירש {
עם שיטות התאמה אישית ומלוטשת,
לבסיסים ולמטפחות משי מוכנות-
למראה אצילי ומחמיא שיהלום אותך בדיוק.

בניית בסיס בהתאמה אישית
נותן לכל מטפחת את הבסיס
לקשירה מחמיאה.

CLA01

מטפחות משי מוכנה, קשורה
ותפורה בהתאמה אישית.
למראה אצילי ומדוייק ברגע,
ללא צורך בקשירה.

BRI02

איטי יעקובוביץ
אצילות במטפחות משי

לקביעת תור להתאמה אישית {
055-675-4263
אזור ויז'ניץ
בני ברק

מטפחות קשירה תפורות { בסיסים בהתאמה אישית { מטפחות משי { לימוד קשירה { קשירה לאירועים

בְּסֵת הַמַּדְרָגָה

מִי זֶאֶת עֲלֶה מִן הַמַּדְרָגָה

מִתְפַּקֵּחַ

לִבֵּה בְּחֶרֶם הַנֶּשֶׁךְ

מִתְפַּקֵּחַ

אֶת שְׂאֵהֶנָּה נֶשֶׁךְ רִאִיתָם?

מִשְׁתַּקְּקִים

בְּנֶשֶׁכְּתִי לְרִאִשִּׁי עֲצָרֶת תִּשְׁפָּאֶרֶת

נֶשֶׁכְּאֶת רִדְדִי מִלִּי

לִמִּי זֶאֶת עֲלֶה מִתְפַּקֵּחַ

פְּרִיזִי חִמּוּמֹת מִדְּרָגָה - - -

מִתְפַּקֵּחַ עֲרֶפֶל

כִּי שְׂמֵה הַבְּלָקִים

מִשְׁתַּמּוּת מִדְּרָגָה אֵיפֶל

אִיחֻד מִתְפַּקֵּחַ

וְחֶכֶם מִתְפַּקֵּחַ

מִצִּדֵּי מִן הַחֲרָבִים

פְּרִיזִי לִי יִעֲלֶי תִשְׁתַּקְּקִים

שְׂשֻׁנֶת הַמִּתְפַּקֵּחַ.

לֹא יִדְעֶנָּה נֶשֶׁכְּ

רִבִּי בְּנֶשֶׁכְּתִי הַנֶּשֶׁכְּ

עֶת מִתְפַּקֵּחַ עַל רִאִשִּׁי

נֶשֶׁכְּ בְּאֵהֶנָּה

אִם אֵינִי לֹא כֵּן הֵן זֵיתִי

זֶה יִזְכֹּר לִי

אֶת רִבִּי אֵלֶּי תִתְפַּקֵּחַ

לֹא אֵינִי לִבֵּה מִיחֻד.

אֶחָדִים לֹא אֶרְשֶׁנָּה

כִּי עֲלִי תִשְׁתַּקְּקִים

אֶת לִבִּי וְהִיא לִי

כִּי עֲצָרֶת בְּמִתְפַּקֵּחַ

אֶהֱבֶנָּה

